

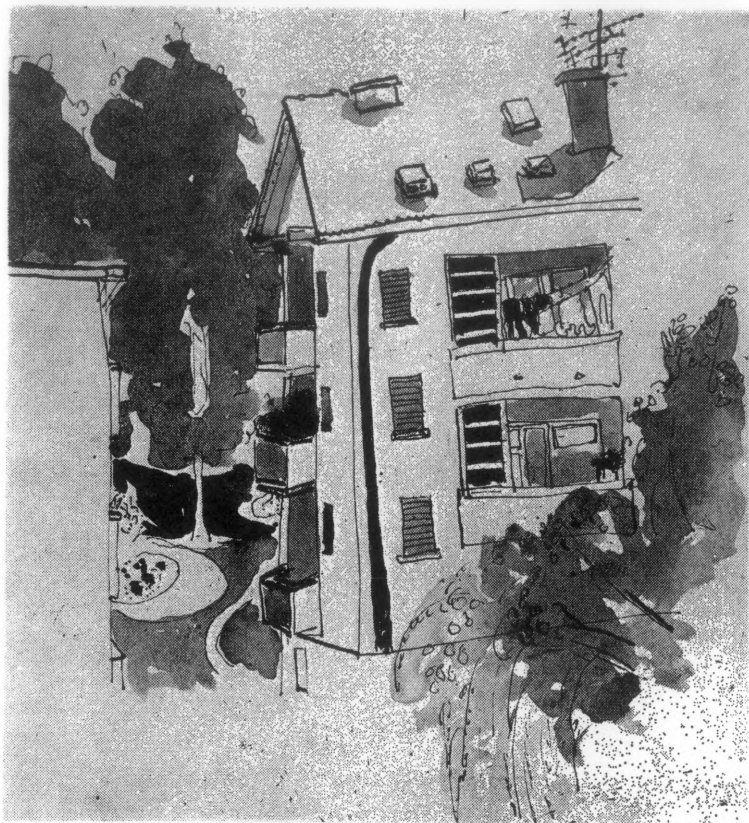
rade i petrović

(HUMORESKA)

Usupnut sunu Rade u moju unajmljenu sobicu, kliznu tako nemilosrdno u jedini pohabani naslonjač da ovaj ciknu neugodnim tonom, dok me je on već vukao za rukav i tražio moju pokornu pažnju:

— Slušaj, slušaj, Boga-ti! Zamisli — otpoče pričati kiseljkastoozbiljnim glasom, protegnuvši noge — kako su naši momci ovdje na Zapadu snalazljivi. Ne-

ki tip, koji u Jugovini nije nikada volio ništa raditi, došao u Hannover, skitao se ulicama, prevario po kojeg od zemljaka, jer se nije mogao odučiti domaćih navika, a u novi način kapitalističkog poslovanja još se nije bio uključio, pa tu i tamo ulovio po koju paru. Ali sve to bijaše sitna kinta, pa se ubrzo prebaci na kocku. Po koji puta bi ga onjušila policija, odvela na besplatno spavanje, a zatim izbacila kao ispranu krpu

Ilustracija: Sunčanica Tuk-Grgić

na ulicu. No, jednog jutra osvanu on na jugu BRD, u Stuttgartu. Nekoliko dana plivaše besciljno gradom, a potom potonu ponovo među zemljacima, koristeći se njihovim dobrim zaradama i sumnjivim sklonostima. Nakon izvjesnog vremena sazna za nekog korijenitog domaćeg čovjeka koji je u kockarnici došao do stotinjak DM i na zgodan i neobjašnjiv način pretvorio ih u milijune. I našem rečenom lancmanu sinu novi put pred očima. Jednoga popodneva, nakon temeljitog sna, uputi se do štovanog zemljaka. Sekretarica ga zaustavi i posta siktava barijera između njega i željenog cilja. Nakon upornog razjašnjavanja potrudila se ipak do šefa. Ali taj kategorički odbije nezvanu posjetu. Ovaj pak iskoristi u jednom trenutku djevočinu nepažnju i sruči se ispred masnocrvenog lica krupnog gospodina, bijesnog pogleda i omašne cigare u čeljustima.

»Rekao sam da me se ne uznemirava! No konačno šta želite?«

»Ma brate, nemoj tako! Svoj svome dolazi u posjetu ne kao nemili gost. Tu otpadaju nepotrebne finte i formalnosti!« —

»Recite već jednom, čovječe, šta želite!?«

»Želim da sutra na burzi, kada se pojaviš i mene spaziš, glasno dovikneš: O, zdravo Petroviću! Može li?!«

»Može-i sada se gubi!«

Dobro, naš posao je zasađa završen! Dakle do sutra!«

Drugi dan na burzi, kada je Herr X ušao u dvoranu, svi su se kao navinuti okrenuli prema njemu i tko zna koliko se glava povilo prema tlu. Petrović, koji se postavio na domet svačijeg pogleda, dignu ruku što je više mogao i prisno pozdravi cijenjenog došljaka glasnim:

»Hallo!«

Gospodin isto podignu ruku, ali ne tako visoko — i manje glasno poviknu:

»O, zdravo Petroviću!« — i zatim hrpa burzijanaca proguta njegovu pojavu.

Nakon toga Petrović ode do nekog direktora banke i zamoli za nešto obilniji posao. Taj mu sklonu uzvрати:

»Kad Vam je Herr X iskazao takvu počast, tad i kod mene uživajte neograničeno povjerenje!«

I tako, eto, Boga-ti, naš čovjek napravi inteligencijom i snalažljivošću karijeru.

Rade se poslije toga sav izobličili, riblje mu oči zasjaje bojom deviznog zlata, ramena mu se zatresu, i još me uspije poprskati pljuvačkom nabujalog oduševljenja:

Hm, možeš li nešto reći na to?!

— Što da rečem? — odgovorih — stvarno ostajem bez riječi.

